

ſkal hømme i dette Forhold, Meget at ſige, om Klageren efter ſin Stilling har ſærlig Krav paa en Beſkyttelſe, der rækker videre, end det er tilbørligt. Og da ſiger jeg: Hvorfor taug han og gjentog ikke ſin Fordring om Ordet, uagtet han fra 1876 maatte vide, at han kunde faae det? Hvorfor underrettede han ikke ſine Stillere derom og den Valgbeftyrelſe, der ſtod paa Tribunen? Der var ikke et Menneſke, der kunde faae at vide, hvad han og Formanden havde ytret om denne Sag. Bernſen: Der ſtaar ikke Noget i Valgloven om, at det ſkal gøres). Gaaſte viſt, men da han ikke har gjort det, maa han tage Skade for Hjemgjæld. (Bernſen: Han maa da ſøge til Folkethinget). Vil det ærede Medlem viſe mig, i hvilken Paragraf der ſtaar i Valgloven, at man ſkal ſøge til Folkethinget, naar man finder ſig i Sligt paa Valgtribunen? Hvis jeg fandt mig i noget Saadant paa Valgtribunen, vilde jeg genere mig for at komme til Folkethinget med min Klage. Jeg ſpørger atter: Hvorfor nævnte han ikke ſin Herſigt at ville beſvare et Angreb, men nævner det først i ſin Klage? Hvorfor har han ikke de to Gange, han har havt Ordet, taget Anledning til at udtale ſig om Sagen, da det var ſaa vigtig en Sag? Hvorfor fandt han ſig ſtiltiende i de Ytringer, hans Kollega brugte paa Mødet i Åſens, naar han nu finder det nødvendigt at impdegaa dem? Endelig ønskede jeg oplyſt, om det er rigtigt, naar det ſiges, at han ønskede Ordet mod et rettet Angreb; thi efter de foreliggende Oplyſninger maa Angrebet ikke have været rettet, da han had om Ordet. Alſaa, jeg paastaar, at det for mig Afgjørende er, at naar Klageren — han høre til Venſtre eller til Høire — vil komme og bede om, at man ſkal gjøre Sagen om igjen, ſaa maa han paa Stedet, hvor Valgbeftyrelſen er, og hvor hans Venner ere til Stede, have ved en Protest eller paa anden Maade forſøgt at ſikre ſig ſin Ret; og hvis han ikke gjør det, ſaa maa han ikke vente vor Beſkyttelſe. Jeg ſætter Pris paa, at vi for Fremtiden gjøre dette gjældende ſaa vel lige overfor Høire- ſom Venſtrekandidater. Med Henſyn til Valgbeftyrelſen ſiger jeg, at alle øvrige Medlemmer af Valgbeftyrelſen ere ved dette ſtiltiende Forhold fra Klagerens Side ſørte i en meget vanſkelig Stilling. De have ſøret Protokollen og underſkrevet, at Alt er foregaaet i god Orden efter Valglovens Forſkrifter. Men nu kommer 3 Uger efter (Bernſen: Det ſtaar der altid i Valgprotokollen; det ſtod der ogsaa ved Valghandlingerne i Nyborg). (Ste-enſtrup: Ogsaa paa Værp). Det ſtaar der dog ikke i Valgprotokollen fra Nykjøbing paa Sjælland. Der var indgaaet Klage fra to Velgere angaaende et Forhold derne. Det finder jeg forøvrigt meget naturligt, thi man maa huſke paa, at der er Forſkjel paa, naar en Velger klager over forſkjellige Ting, der først opdages paa Liſterne bag efter, og naar den valgte Kandidat

klager over et ham perſonligt angaaende Forhold, der finder Sted under ſelve Valghandlingen. Kan det ærede Medlem ikke gjøre Forſkjel derpaa, ſaa beder jeg ham tænke nærmere derover; han vil nok faae Brug derfor. Formanden raaber Alle paa. Er det da en Guddom, ſom er alviis, og ſom ikke kan begaa Feiltagelſer? Han ſtaar ſom den formelle Leder, men Formanden kan jo tage feil, og ſaa er der Folk til Stede for at rette ham, ſaa at Spørgsmaalet kan blive afgjort paa Stedet. Formanden er ikke en Guddom, for hvis Ord Alle ſkulle tie, og ſaa 3 Uger efter klage til Folkethinget. Jeg har megen Ærbødighed for Formanden ſom den formelle Leder af Valget, men Tilbøielighed til Tilbedelſe af ham har jeg ikke. — Det ærede Medlem for Leire ſiger, at det er Uret mod Kredſen, hvis vi ikke gjøre Valget om igjen. Men jeg ſiger: Kredſen har valgt ſin Formand. Og dernæſt ſiger jeg: Der ſtaar 730 Velgere for den ſaldne Kandidat, og der ſpørres med Mellemrum og med Betænkningstid: Har Ingen af Eder Lyſt til at ſpørge Eders Kandidat? Nej, ikke en Eneſte har Lyſt til at faae Noget at vide af ham. Man kunde dog have ventet ſig ſaa megen Omſigt, at En af dem kunde have ſagt: Hør, Jørgen Pedersen, ſig os din Mening om det Samme, ſom den anden Kandidat har udtalt ſig om — det var da ikke nogen ubegribelig Fond af poliitiſk Omſigt, der krævedes dertil. Nej, der er ikke En af de 730, der ønsker at faae mere at vide af ſin Kandidat. Nu ſpørger jeg det ærede Medlem for Leire: Er der ſærlig Grund til at gjøre den Hiſtorie om igjen, for at de Folk kunne faae Noget mere at vide af Jørgen Pedersen, da der jo dog var ypperlig Veilighed gjentagne Gange til at faae det at vide, ſom de ønskede, og det viſte ſig da, at ikke et eneſte Menneſke brød ſig om at faae mere at vide af ham? Det forekommer mig, at der er en Grundſe for Alting. Hvad vilde vi gjøre, hvis vi ſlog dette ſagt ved Afgjørelſen af dette Valg, idet vi forkaſtede det? Vi ville da efter min Mening ſaſtſlaa en Doktrin, ſom kan komme til at ſvie ſom Præcedens til Folkethingets frie Beſlutning mangen Gang. Og jeg ſiger: I Beſlutningen, ſom jeg har foreſlaaet, havde vi Ordets Frihed paa Valgtribunerne. Jeg er overbevist om, at det vil gjøre Virkning, naar vi vedtage denne Beſlutning; men ved at ſige noget Saadant ſom det, jeg her har udtalt mig imod, ſtulle vi Forringerne til Valgkandidaten og Valgerne ſaa lavt, ſom vi, den frie Valgrets Repraſentanter, Talsmændene for Ordets Frihed og det poliitiſke Livs Bevægelse, ikke kunne være bekjendte at ſtulle dem. Jeg ſiger, at ved at vedtage Valget efter at have vedtaget Beſlutningen, ſige vi til den ſaldne Kandidat, at han ſelv maa have tilſtrækkelig Landsnærværelſe i et ſaadant Tilfælde, eller at han i det Mindſte maa ſørge for at have et Par Stillere, ſom have ſaa megen